

"העולם הזה" 1858, "היום בו השפילה הכנסת את עצמה" על ליל השימורים בכנסת, בו התקבל חוק באדר-עופר.

אני רואה בחומרה יותר גדולה מעצם החוק באדר-עופר עצמו, את האפשרות שיכול היה בכלל להיווצר מצב כזה שהוליד את החוק.

מול קואליציה מזוהה זו, מובן שמנצח המיטען (של הקולות) את הטיעון — ככל שיהיה צודק.

במצב כזה הוויכוח במליאה, לא כל להועיל, להיפך, זה עלול ליצור את הרושם שם הבלתי רצוי שכאילו היה ויכוח ענייני ו"רוב — ניצח". זה לא טוב, משום שישנם לא מעט אנשים שתמיד מוכנים ללכת עם הרוב, משום ש"הרוב — ודאי צודק".

ובכן, מחובתכם להסביר לציבור איזה מין "רוב" הוא זה. לכן אני חושב שטוב הייתה עושים אם בשלב מסוים של המאבק, עוד לפני ההצבעה — הייתה סורי שים — כל הסיעות הקטנות, מן המליאה, ואז לא היה ל"רוב" בכלל עם מי לדבר.

אני חושב שצדד שכזה, היה מבליט את האבסורד שבמצב, והיה תורר לתודעת הציבור.

דוד אברהם, תל-אביב

מכתב

מלמעלה

ישבנו הלילה ביציע הכנסת, אני וכמה מידידי וראינו הכל. למרות שכולנו לא תומכים במפלגתכם, התרשמנו ממאבקו של אורי אבנרי יחד עם נציגי שאר הסיעות הקטנות, למען ביטול חוק הגזירה של באדר-עופר.

אני באופן אישי קיבלתי שיעור מאלף על הפוליטיקה הישראלית.

אני מאחל לאבנרי ולשאר המפלגות הקטנות למצוא את הדרך שתביא את הבוחרים בבוא העת לזכור מה שקרה ולתת את קולם למפלגות האופוזיציה האמיתית, כל אחד לפי נטייתו.

אבי זרדי,

הר הצופים, ירושלים

גזל

הקולות

האופוזיציה הנכבדת לשעבר שבקה חיים, וקולה נשמע רק נדירות בכנסת בקול דממה דקה.

החוק החדש באדר-עופר יזכר לשימצה בין רבבות אורחי המדינה ויביא לידי הורדת קרנה של מפלגה זו.

זהו גזל קולות אורחים שמעולם לא התכוונו להצביע בעדם.

רבים מאלה שחונכו בחוף-לארץ על ברכי התנועה הבית-רית ונצטוו בצעירי

מה

נשתנה?

יזומה למען חוקה לישראל

בעולם נחשבת ישראל לדמוקרטיה נאורה. אבל חוקה — אין עדיין למדינה שלנו. גם בסוגייה זו נכנעה מפא"י לדתיים והתחמקה מהכרעה ברורה.

במושג זה של הכנסת מנסים הליברלים לשבור את הקפאון בענין זה

בימים אלה הגיש ח"כ הליברלי, פרופ' י. קלינגהופר, הצעת "מגילת זכויות היסוד של האדם". זהו צעד ראשון במגמה להוציא את הוויכוח על הצורך בחוקה למדינה מתחום התיאוריה לתחום הדיון הענייני.

"מגילת הזכויות" באה להעניק לאזרח ערכויות בקשר לזכויות היסוד שלו. כי לפי המצב של היום אפשר ע"י הצבעה הגורפת במליאה, או כל חוקינה האזרח, וגם אם אין קעת כוונה לכך, הרי מיטב זכויותיו אלו יהיו מוגבלות ע"י הליגה מימון, חוקותי, מאשר על הכאון הטוב של השלטון.

הצעת הליברלים באה "לשריין" זכויות יסוד כגון חיי האדם, חופש הביטוי, חופש ההתאגדות, חופש הפולחן, שוויון בפני החוק, זכות לבעלות בנכסים, יוזמה חופשית, זכות לעבודה, זכות השביתה, זכות לשכר הוגן, לביטוח לאומי ולמנוחה שבועית.

זו הצעה שקולה ועניינית. עתה יעמדו המפלגות במבחן. עליהן יהיה להתעלות מעל לחשבוניות אופורטוניסטיים וזכותן לזרז להצעה, אשר רק יגיע מנגינת החלטות את הדמוקרטיה בישראל על יסודותיה איתנים של חוק ומשפט.

דבר המפלגה הליברלית

רצות קטע, גזור מ"מעריב" שד שנת 1961. זוהי מודעה של המפלגה הליברלית, שהצביע עלי לפני שבוע בעד הצעת חוק הדורסנית של באדר-עופר. שימו לב לסימני קנה המסומנות. את, הויכוח המוכים ההם! דורן ארזי, תל-אביב

ובירעם תהיה מעכשיו קשורה אצלי בהמון חסר-התחשבות המטנף את סביבותיו. אזרחית אוהבת הארץ, ראשון לציון

אזהרה

למנהיגי ישראל!

אחרי כל מיבצע "מזהיר" של צה"ל בלב מדינה ערבית — אני ניתקף חרדה עמוקה לגורל המדינה הזו, ולקיומם הפיסי של חושביה היהודים!

אין ספק ש"שיעורים" רוויידיס אלה — מחזקים את ריגשות הזעם. העלבון והשינוא אצל הערבים, ומסקנתם שאין מנוס מחיסול ישראל — מתחזקת אף היא. אין ספק גם שהערבים, תוך מלחמה סוטאלית, מסוגלים אף כיום לנצח את ישראל במלחמה ולמחוק אותה כליל (!) — אך הם נירתעים ועוד יירתעו מלעשות זאת בגלל ידיעתם הברורה שהמחר שי ידרש מהם יהיה איום: עשרות מיליוני

תם על טוהר המידות והיושר בתנועה, יפנו הפעם עורף בסלידה לאלה שלמדו להחליף את עורם כזיקית למען כסא נוסף.

מאשה פורמן, רמת-גן

תופעה

מכושרת

"העולם הזה" 1857, "במדינה — הפגנות — לא הגיוני, לא נכון", על התפגנה נגד תעוול שנגרם לי עקורי איקרית ובירעם.

האם עניין איקרית ובירעם כל-כך נעלה מעל שאר הבעיות, שהרשתים לעצמכם להשאיר את האיזור היפהפה שבו נערכה ההפגנה האחרונה, מלוכלך בצורה מחרידה?

כל הערכתי לגבי האנשים שהתאספו כדי להאבק על ביטולה של תופעה מכורעת — פנה לחלוטין. הקריאה לעשיית צדק לתושבי איקרית

קורבנות בגנש והרס טוטאלי בכל רחבי המיזרחי הערבי. אך "מיבצעי המנע", הקטי לניים, לוחצים על הערבים יותר ויותר, אל ההתפרצות המלחמתית הריגשית והבלתי-רציונלית שתוצאתה הסופית יכולה להיות הרת-אסון ללא תקדים: שואה איומה ורבת היקף להם, ולישראל — חיסול סופי!

יש רק דרך חיובית ויעילה אחת לשם חיסול סופי של הטיור הערבי, והיא: חיסול סיבתו שהיא הבעייה הכאובה של הציבור הערבי הפלסטיני! זהו ניתן כיום לביצוע — ע"י הכרה בפלסטינים כבצד העיקרי בסיכוך וניהול מו"מ איתם (ולא עם מדינות ערב!) לשם השגת פיתרון פשרה סביר והוגן כלפי שני הצדדים!

שלמה זק, ירושלים

ההר

הוליד עכבר

"צבא לבנון התקיף. תימורת כבאי א-שפועלה נכנסה לפעולה. האויב הובס". זאת היתה הדיעה הרווחת בעולם ואצלנו עד לפעולה האחרונה של צה"ל בלבנון. השר הממנה את עצמו להצהיר הצהרות, הצהיר, ההרגשה היא כי ההר הוליד עכבר. במחול השדים החדש לא נגענו אף בשולי שובלה של הבעייה — כי הבעייה האמיתית היא שלום או מלחמה — קצירת תשור את היציע הן תחליף משכר לחוסר-אונים. הנסתפק בתחליפים?

אמנון בריל, מושב בר-עמי

מי

המעצב

"העולם הזה" 1857, "יהלומים אוהבים חתיכות", על פתיחת מיפ"על אולם תצוגות ליהלומים ב"רמת-גן.

בסקירתכם על פתיחת אולם התצוגה, ציינתם את עיצובו הנאה של האולם. גם

רוזנברג

מרנדית

עיצוב נאה

חברים שלי שהיו בפתיחה החגיגית, סיפרו לי על יופיו של אולם התצוגות. מאוד חבל שלא הזכרתם מיהו מעצב המקום.

מ. דרוקר, רמת-גן

את האולם עיצבו שני אדריכלים מעצבניים צעירים: דן מרגלית ואשר רוזנברג — ראה תמונות.

פרוטקציה

רפואית

בשם חברים רבים כאן בבולוניה, ובשימי, אני פונה אליכם ומפנה תשומת-ליבכם לשערוריה ציבורית בארץ.

הדברים אמורים על ועדת הקבלה ב"בית-הספר לרפואה שליד הטכניון בחיפה. כידוע לכם בוודאי, נמצאים באירופה 2000 (אלפים!) ישראלים הלומדים רפואה. רבים מהם מקווים לשוב ארצה בתום שלוש שנות לימוד פרה-קליניות ולסיים לימודיהם בישראל. דא עקא, מספר המקומות מוגבל שכן נקלטים בת"א 40 איש ובחיפה 50. (בקרבם יתחרו עימנו גם עו"לים חדשים רבים ובוודאי יקדימונו!).

בשנה החולפת היו בחיפה מיקרים בהם התקבלו אנשים לא-ידווקא על-סמך ממורצע ציוניהם, אלא בגלל קישריהם עם ה"מחליטים בבית-הספר. (הקריטריון הקובע הם הציונים!).

פרוטקציה זו היא שערוריה ציבורית ממדרגה ראשונה ולצורך ההגינה הציבורית ראוי שהנושא יקבל את הטיפול המתאים.

כאן בבולוניה נחתמת בינתיים עצומה שתישלח למבקר המדינה ולשר-החינוך (המשך בעמוד 12)

משכורתו של החייל הסדיר

אליהם גם בהיותו מחוץ לתפקיד. ועוד עשרות הוצאות אחרות שאין טעם בפירוטם.

כמובן שהפער העצום בין "משכורתו" של החייל לבין הוצאותיו, חייב להיות מכוסה ע"י הוריו של החייל, ומנסיוני האישי יודע אני כי הוצאות כאלה מגיעות לעשרות ולמאות ל"י מדי חודש ולא כל חייל יכול, "לסחוט" את הוריו ללא גבול, ולא לכל ההורים יש כסף ואפשרויות בלתי-מוגבלות לשלם סכומים אלה מדי חודש כדי שבנם החייל יוכל לשמור על צלמו החברתי-אנושי.

העלאת משכורתו של החייל בשירות-חובה לכדי מינימום של 100 ל"י בחודש.

כרטיסי הנחה בתייקולנוע — שמכירתם מקובלת אצל קציני תעיר — יימכרו בקופות בתי-הקולנוע.

נסיעות באוטובוס בקווים העירוניים לחייל בשירות-חובה תהינה חינם.

ד"ר, חייל, אי-שם

אני רוצה להעלות בפניכם את אחת הבעיות החמורות בתנאי השירות של החייל בשירות-חובה-סדיר. לדעתי בעיית משכורתו של החייל בשירות-חובה היא אחת הבעיות אם לא הבעייה המעיקה קשות על החייל.

כידוע, משכורתו הממוצעת של חייל בשירות-חובה נעה בין 30 ל-40 ל"י, סכום שהוא אפסי, אם לא למטה מכך בהשוואה ליוקר-המחייה ולהוצאותיו המינימליות של חייל. להלן דוגמה קטנה להוצאות חייל: חפיסת סיגריות עולה כיום 1,80 ל"י, וחייול המעשן חפיסה ליום — הרי כבר הוצאה של 60 ל"י לחודש, וזה לא כולל הוצאות, "קטנות" כמו טמפו ומצופה או סנדוויץ', שעה שהחייל נמצא מחוץ לבסיס (סנדוויץ' פשוט עולה 1-3 ל"י), הוצאות נסיעה בתוך העיר ובעיקר הוצאות הכבדות כגון לביילי (המגיע ל-10-20 ל"י לחייל ובתי-אונתו), שהרי לא כל חייל יכול להגיע אל קצין העיר בשעות הפתיחה המקובלות על-מנת לקנות כרטיסי סרט בהנחה, והוצאות לבגדים — חייל צעיר לא יכול להרשות לעצמו מבחינה חברתית להסתפק במדיו הצבאיים ולהיות צמוד